

El Poble de Salt

Organ del Cens polític del Centre Republicà

Periòdic quinzenal

La correspondència al Director
Els autors són responsables de llurs escrits

Preu: 15 cèntims

Giacomo Matteotti

(«Giacomo Matteotti és la llum de la llibertat italiana. Les mans sagnants dels feixistes no podran apagar-la») — E. C.

Qui és Giacomo Matteotti? Aquesta serà, potser, la pregunta que molts es faran en llegir l'epígraf del present escrit. Als que no ho sàpiguen, doncs, nosaltres els ho direm, o millor dit, els en parlarem. Puix que parlar sobre un ésser significatiu, d'una vida important de la vida, sempre és una cosa agradable i d'interès. Sobretot pels que, com jo, només tenen quatre nocions rares de l'existència i de la història dels homes i dels pobles.

«Qui és Matteotti?»

Es la víctima-símbol del terrorisme de la terra del Duce; el socialista fet sang i cendra per haver volgut massa el Socialisme, que diríem. Aquell socialista que tant volien i aimaven els socialistes d'arreu del món. Perquè era tot un caràcter i tot un exemple de la teoria de Marx. Era una flama que feia llum a totes les altres flames de la lluita per l'ideal excels de la vida. Un home que maldava i sofria per una Humanitat més noble, més justa i més equitativa que la que estem vivint.

Però ell també seguia i practicava, com tots els grans valors de l'Univers, les normes hieràtiques del Mestre, i per això propagava l'amor i la caritat, la pau i la germanor, i els treballadors italians, els seus germans més benivolguts, el volien i l'aclamaven amb tota la fervor de la seva ànima. I per ell es movien i per ell haurien donat la sang i la vida. Era el déu de les masses. Un exemplar defensor de la Raó i de la Justícia.

Per això un jorn, devia ésser el 10 de juny de 1924, ara fa nou anys comptats, uns salvatges vestits d'home li segueixen les petjades i el prenen i se l'en-

duen. El martiritzen. Tots els martiris hagué de sofrir. Cops i xurriacades salten pel seu cos i esquena. No hi ha pietat per la vida que en té tanta. El pobre Matteotti gemega i sangloia. Els seus butxins riuen i canten. Ell pensa en la seva muller i els seus fills. Els altres en la moneda i Mussolini. El «Crist» està a terra agenollat, amb les mans lligades darrera l'esquena i amb els ulls clavats al zènit. Els seus «coronadors», drets i àgils, li van ensagnant les carn fins que els assots esquitxen sang i més sang.

—Mateu-me, però no em martiritzeu!—

—La mort, sense martiri, no té importància!—contesten.

Heus ací un contrast que parla per ell sol.

La mort de Matteotti causà una indignació com no sol veure's gaire sovint en els països meridionals. «Si en aquell moment els socialistes, comunistes i anarquistes—als quals uní l'horror—haguessin tingut prou decisió per a abrandar el poble, el feixisme hauria caigut i a Itàlia s'hauria operat un canvi sensible», ha escrit un destacat social-demòcrata, el qual tingué l'honor de conèixer i admirar el gran autor d'«Un any de dominació feixista». Després encara afegeix: «Avui, encara, corrués d'homes, dones i infants acudeixen al Lungo Tevere Arnaldo de Brescia, el lloc on fou assassinat, a retre-li el devot homenatge i a depositar-hi flors. La policia s'encarrega de llançar, tot seguit, les flors a l'aigua».

Ja podeu veure, doncs, si n'és de terrorífic i esclavitzador el feixisme, aquest maleit flagell que avui sembla estar de moda en totes les nacions, capitalistes, com són Alemanya, Itàlia, Polònia, etc.

No, no podem deixar de glossar avui el malaurat Mat-

teotti i el novè aniversari de la seva mort, perquè encara que no fos arrel de la nostra terra, tenia uns sentiments prou generosos i enlairats per a considerar-se prou germà de tots els obrers de les altres patries del món.

No oblideu que socialisme també vol dir universalisme.

Matteotti!... Matteotti!... Matteotti!...

Sí; aquest cognom és una acusació i una amenaça per a tots els que actualment governen Itàlia, i per això no pot ésser pronunciat en públic ni tan sols ostentat pels mateixos fills de Matteotti, que no es diuen Matteotti. El dictador Mussolini els posà un sobrenom i aquest i no altre és el quetenendret a emprar.

Qui negarà que això no és un altre crim a la família Matteotti? Qui negarà que feixisme vol dir terror i persecució? I qui negarà que Espanya és un país de pau, de respecte i de llibertat?

Ah! Si a la terra no hi hagués homes disposats a sacrificar-se per l'ideal, que en veuríem de sang i misèria!

AGUSTÍ CABRUJA

LLEGIU I PROPAGUEU

“El poble de Salt”

Delirant...

Calmar jo voldria

Oh! nina els meus dolors

No més tú curar podria

Xamosa donzella, cars amors.

I a ma pensa atormentada,

Ta imatge fina i pura

Arriba dolçament reflexada

Rebossant immensa dolçura.

A mos llavis tremolant

Somnio que als teus arrimo

Èsclatant de tant en tant

T'estimo, t'estimo, t'estimo...

Flambert de Solís

La dona i l'infant

Cap dona porta un fill dormit a les entranyes, ha dit G. Marnes Sierra.

Bé és veritat. Tant, que l'infant glateix dins la verge i dins la dona estèril. Per això nosaltres som gairebé sempre més sensibles al dolor del pròxim. Perquè l'esguardem «maternalment».

La naturalesa ens ha donat una missió altíssima. Aquesta superioritat si que no ens la roba ningú. «Els fills, abans que tot, són de la mare», fa exclamar a un seu personatge L. Pirandello.

Si això és quelcom d'inefable grandesa, no és menys cert que la nostra responsabilitat és igualment gran i inquietadora.

Tothom amb una mica d'esperit, somnia fer en el fill una obra d'art.

Volem plasmar en ell—en carn i ànima—tots els nostres anhels de perfecció. Volem fer-lo com nosaltres hauríem volgut ésser.

Ara bé: està sempre a l'altura deguda la dona?

Indubtablement: no. Ella, primera educadora, és sovint ineducada i inculta. El fill rep d'ella les primeres idees, les primeres nocions de les coses.

Compteu, doncs, si és transcendental la seva influència.

La mare deixa en nosaltres una marca inesborrable, que perdura tota la vida.

Si totes les arts volen un llarg aprenentatge, amb més motiu en necessita la Maternitat que és tan difícil i tan excelsa.

I hom va al matrimoni sense la més lleu preparació.

Ací—massa meridionals o massa rutinaris—no sabem mirar amb serenor les qüestions del sexe. Posem un vel a totes i fins hi ha qui considera de bon gust ignorar-les.

Error funestíssim!

Es absolutament indispensable una preparació pre-matrimonial amb mires al fill que pot venir. En la dona, sobretot. I és en ella on més descuidada està.

TRIBUNA LLIURE

Les noies s'afanyen a cosir, a aprendre feines domèstiques, a coquetejar i a maquillar-se...

Bé. Us voleu casar. Però tot allò no és suficient. Això per «pescar», que dieu vosaltres; però el que vé després és cosa seriosa.

Es increïble l'oblit en què s'ha tingut entre nosaltres l'estudi de la Puericultura, per exemple.

El nostre país dona un crecut tant per cent de mortalitat infantil.

Es dolorós constatar ho: en la majoria dels casos la culpa és tota de la mare. De la seva ignorància, de la seva incúria.

Es quelcom greu i val la pena de pensar-hi. Tota dona, genuïnament femenina, s'ha d'interessar per aquest assumpte. I posar en el fill tota la seva intel·ligència, tota la seva tendresa i tot el seu art.

Fora rutines. Vulgueu documentar-vos, aprendre com es cria un infant, com s'alimenta, com es cura, com s'educa.

Us podeu quedar solteres. Es clar; però dels estats apreneu el més difícil. I al costat dels vostres encisos, de les vostres aptituds, no oblideu mai la Maternologia, Ciència Suprema nostra.

LLIBERTAT SERRA

MIQUEL PARDO

PINTOR

Ofereix els seus treballs pictòrics artístics a preus reduïts

Carrer Galan i Garcia
(Pisos Junca)

SALT

Ajuntament

S'ha aprovat el padró de contribució especial de la renovació del paviment de voravies del carrer de Pi i Margall.

S'acordà acollir al règim d'assegurances el personal subaltern de l'Ajuntament.

Es donà el nom de «Carrer d'En Buixó» al que abans era carrer del Pou, i carrer de Pere Gallostra al carrer número 8 de la zona d'eixample.

L'alcalde senyor Pibernat sollicità i li fou concedida, una pròrroga de dos mesos de la llicència que venia disfrutant.

Es construiran cent metres de claveguera entre el tros comprès en el carrer de Pi i Margall i carrer de la Indústria i carrer de Monturiol.

Pels firmants anònims de "4 en 1" i "5 en 1"

No es pot prendre com a qüestió de crèdit un escrit o comentari que no porti la solvència del seu autor; però donat el procedir del mateix, pot el lector formar-se una idea quan es coneix la història social dels «vivillos», puix, d'altra manera no es pot tractar qui no sap cuidar dels seus deures en el que afecta al compliment de l'administració legal de les organitzacions. Pel concepte de «xulos» s'han distingit sempre aquests que mai donen la cara. Qui això perquè encara recordem el cèlebre loc out, que demostraren ésser tan humans que no els importava la misèria dels altres...

No tenim rancúnia pel contingut d'aquells escrits que, sota el títol «Se rumorea...» ens dirigeix «Despertar», puix els bons republicans rebutgen aquestes misèries morals; però sí tenim llàstima envers aquells infeliços per la manera com perden el temps.

S'ocupen sempre dels republicans del Centre i de la seva conducta, quan cap dels redactors de «Despertar» no els pot igualar en prudència i honorabilitat. No tothom té germans honorats i que tinguin prou pesetes per a sortejar els casos crítics i per a comprar un establiment d'«afeitar» i prendre el pèl als quatre desgraciats que se'ls escolten.

Aquest «xulo» redemptor (?) bons consells haurà rebut, però no ha tingut la solvència de posar en pràctica les seves intencions.

Suposem que recordarà tant ell com els seus companys que si en el Centre se'ls hagués permès d'obrar en concepte de «dictadors» encara es dirien republicans, però un Centre democràtic no vol ni admet valents, havent aparegut a la pissarra l'expulsió com a mals socis i pertorbadors.

El respecte i la urbanitat són dues concepcions que no estan a l'abast de tothom i menys dels que, dient-se redemptors, viuen a costa de la sang dels altres.

ANTONI CASTELLS
De l'«Autonomista»

De la Germandat de Sant Francesc

Els crostissers de la germandat de Sant Francesc han sortit amb la seva. Han guanyat per onze onze vots de diferència. Una vegada més han demostrat aquesta gent qui són. Reclutant totes les forces cavernícoles que tenen dins la Germandat, de 160 socis que som, han pogut treure 46 vots, per 35 de nostres. Total, 81 vots reunits. ¿Què us sembla, consocis? ¿No és vergonyós això? ¿I per culpa de qui? Per culpa nostra. Per culpa d'aquells homes que tot ho volen transformar i quan arriba el moment de donar la cara es queden a llurs cases, ja que no volen ésser vistos. ¿Quin qualificatiu mereixen aquests homes? ¿Covards? ¿Traïdors? ¿Hipòcrites! Perquè jo entenc que els homes en tots els casos han de demostrar que són homes. I aquests són menys que una dona. Car les dones del poble de Salt, quan ha convingut han fet sentir llur veu. Però a-

quests homes són muts, perquè ni la seva veu fan sentir. Però, nosaltres, els que som homes conscients, no ens donem per vençuts. Aquesta vegada hem perdut. Una altra guanyarem. Estem disposats a lluitar sempre, fins que traiem d'un cop aquest caciquisme que entenem que no deu existir. Nosaltres estem disposats a convertir-nos en guardians de la germandat. Però, ai del dia que caiguel! Serà per no aixecar-vos mai més. Consocis de la germandat de Sant Francesc: mireu quina ha estat la vostra obra; mireu què ha reportat la vostra deixadesa. Que deuen estar contents els missaires de la nostra germandat. Segurament que faran una diada de festa en celebració de llur victòria. Però aquesta alegria no us durarà gaire, perquè molt aviat us tornarem a buscar les pessigolles, i jo us asseguro que de males estones en passareu moltes, perquè nosaltres no ens donem per satisfets. Ja ho sabeu. Fins a un altre dia.

UN SOCI

Salt, juny de 1933.

Notícies

La inquietud que s'observava arreu, s'esvaïa en assabentar-se la gent que Manuel Azaña, amb un equip reforçat, ha tornat a constituir ministeri, i que, ultra conservar al seu costat les figures que fins ara l'acompanyaven, ha sabut encara completar-les cridant representants de grups que més que mai asseguraran el quorum i donaran la sensació que l'esquerrisme segueix el seu camí.

No cal amagar que durant la tramitació d'aquesta crisi surava en l'ambient una certa hostilitat contra el més alt Poder de l'Estat. Això era degut a la falla repetida dels homes que successivament eren encarregats de formar govern, falla que s'atribuïa a la negativa que tots ells oposaven a admetre la participació dels radicals. Besteiro, Prieto i Marcel·lí Domingo han defugit el contuberni amb Lerroux, i generalment es creia que n'era el motiu el negar-se a les suggestions que en aquest sentit sortien de les esferes més elevades.

Compartíem i compartirem sempre la manera de pensar dels homes que avui són al Govern o a la presidència de la Cambra sobre aquest punt.

Cap dels que s'han assegut al banc blau abans d'ara, amb el ministeri Azaña, i molt difícilment els genuïns representants dels partits d'esquerra, no poden ostentar el Poder al costat dels radicals, que si tots no són de dreta, almenys corporativament, com a sector polític, actuen com si fossin contrarevolucionaris, i més que cap d'ells, el que els fa de cabdill. Admetem la història d'alguns homes del partit radical, demostrativa d'una obra de combat contra la reacció, però, després del Govern Provisional, llur actitud s'ha fet incompatible amb els que se senten vinculats amb la revolució tan incruenta com efectiva que estem vivint.

Ja hem tornat a la normalitat i Azaña continuarà més enfortit que abans a treballar per a l'aplicació de l'ideari que li ha valgut l'aprovació dels que restaven fidels a l'esperit del 14 d'abril, en el qual resumien i con-

TIRANT PEDRETES

cretaven tots els desigs dels temps vergonyosos de l'extingida monarquia.

L'extraordinari de "L'Opinió".—El nostre valent confrare barceloní «L'Opinió», per a commemorar el segon aniversari de la seva aparició com a diari, ha publicat un interessantíssim número extraordinari que és un veritable alardó de bon gust i perfecció.

Quaranta quatre planes; profusament il·lustrades, amb articles i reportatges de tota mena, palesen la competència de tots quants laboren en la redacció del lluitador diari.

Les campanyes intenses, pletòriques de catalanitat i de republicanisme, de què sempre ha fet gala «L'Opinió», conquerint el primer lloc en la premsa escrita en català i el tercer lloc entre tota la premsa de Barcelona, són prova inequívoca del favor amb què el nostre poble el distingeix.

Nosaltres, que mantes vegades ens hem servit de «L'Opinió» per a orientació nostra i dels nostres lectors, adrecem la més coral i franca de les enhorabones al gran diari de Catalunya i de la República.

Es un cas vergonyós el que passà diumenge passat.

La Germandat de Sant Francesc tingué reunió per a rectificar dos articles antiquats. Els homes liberals que semblava que tot ho havien de capgirar no es presentaren a la reunió i és clar, els missaires reclutaren totes les forces que compten i quan s'anà a elecció guanyaren per onze vots; tenim de fer remarcar que de 170 socis de què consta la susdita germandat, sols assistiren a la reunió 81 i la votació donà el resultat de 46 vots contra 35. De totes maneres, ens demostraren que compten amb forces molt petites i no perquè no haguessin treballat, puix que anaren a cercar els seus de porta en porta i els feren creure que si no anaven a votar anirien a l'infern o al purgatori. De totes maneres aquest fet ha de servir d'escarment per a una altra vegada, que serà aviat, puix que els amants de la llibertat no es donen per vençuts i menys poden consentir que els endogallin.

Ens hem assabentat per mitjà de la premsa diària que en el Concurs de pintura que anyalment ve celebrant la societat

L'A. E. Tagamanent de Barcelona, ha sortit premiada una obra del nostre benvolgut amic Joan Paradedà, al qual ens plau de felicitar des d'aquestes columnes estant, per l'èxit assolit i per la seva vàlua artística, que tant honora el poble que l'ha acollit tant temps,

Enhorabona a l'amic i artista.

Felicitem l'amic Antoni Castells, per la seva activitat periodística en el nostre confrare «L'Autonomista». D'ençà que ell és Corresponsal de dit periòdic, podem llegir diàriament notícies del nostre poble.

Probablement que per la nostra Festa Major «El poble de Salt» organitzarà un festival en pro de la Beneficència local.

La penya «Nit Alegre» va seguint els seus èxits terpsícores. Aquesta simpàtica penya, que no es cansa de celebrar vetllades d'esbarjo, mereix l'aplaudiment de tothom. La festa que organitzà diumenge a la nit, amb la col·laboració de la cobla-orquestrina «La Catalana» d'Amer, es veié concorreguda i animada com totes les festes que ha portat a terme.

Es d'esperar que diumenge vinent, dia 18, amb motiu de la proclamació de "Miss" penya "Nit Alegre", assolirà un dels èxits més falaguers de la temporada, i més tenint en compte l'entusiasme que regna entre l'element jove, per tal de poder gaudir d'una vetllada tan gentil i formosa.

Les senyoretetes elegides seran fotografiades per a ésser publicats els seus retrats a "El poble de Salt", "Estampa" de Madrid i a algun diari de Girona. També seran obsequiades amb bonics presents i amb un refresc de dolços i xampany, on es llegiran algunes poesies d'autors locals, a honor de les seves gràcies excel·lents i captivadores, que tanta alegria i entusiasme han de portar al cor de tots els assistents a l'acte.

Cens polític del Centre Republicà.—Aquest Cens adherit a Esquerra Republicana de Catalunya celebrà assemblea general ordinària el dia 1er. del mes que som. Entre altres, prengué l'acord d'enviar delegats al Congrés del Partit que es celebrarà durant els dies 24 i 25 del corrent a Barcelona, per a la qual cosa foren nomenats els companys Manuel Termes i Iu Bohigas.

Centre Republicà.—La Junta d'aquest Centre ha acordat cedir el local d'espectacles als obrers del Sindicat local de la U. G. T. per a la celebració d'un míting d'orientació sindical.

Diumenge vinent, dia 18 del corrent, la penya «Nit Alegre» elegirà en un monstuós i fantàstic ball que celebrarà al seu lloc de costum, una «Miss» i la seva Cort d'Honor amb la col·laboració de la tan cobejada orquestrina «L'As d'Anglès».

A més de tots aquests requisits insuperables, hi haurà un refresc de dolços i xampany, parlaments festius, aplaudiments i visques a l'engrós: un fotògraf que fotografiarà la «Miss», penya «Nit Alegre» amb la seva Cort d'Honor per a ésser publicats llurs retrats en el POBLE DE SALT «Estampa» de Madrid, i en algun diari de Girona.

No hi manqueu!

LA PENYA

—Què tens? No tens gana?

—Estic de mal humor; avui és el primer dia que el meu promès m'ha trobat un defecte.

—Doncs pensa filla meva, que quan un home enamorat troba i confessa un defecte a la seva promesa, sols diu la meitat del què pensa.

Qui serà la «Miss»? La...? Si? No? Nosaltres ja ens hoensem, però no ho volem dir. La penya massa ens pegaria. De totes maneres, sigui la que sigui, EL POBLE DE SALT estarà completament d'acord amb el fall inapelable de la joventut.

La Marcelina i en Joan, fan un goig molt gran. I cada festa al Veïnat, ballen i riuen amb tota felicitat. No sabeu perquè això? Doncs perquè s'agraden i s'estimen de debò. Per molts anys.

—Què diu En X; encara no parla de casament?

—No mamà.

—Quin fàstic! Cinc anys de relacions! Està clar, amb tants anys de xiu, xiu, el dia que us casareu ja us ho haureu dit tot i no tindreu res de nou per a contar-vos; vindrà l'aborriment i bona nit viola.

—Doncs què vols que faci mamà?

—Què vull? El que vol la societat: Els prometges més curts i els matrimonis més llargs.

Ens han assegurat que la simpàtica i galana Carmeta de cal Boter i el seu animat i galant flequeret, es casaran dintre de poques setmanes. No cal dir amb quina alegria donem avui aquesta notícia tan agradable.

Tararííííí...! La Pepita i en Jeroni ja surten aparellats cap al cinema. Heus ací que nosaltres no hauríem dit mai que el nostre bon amic Jeroni es busqués xicota tan aviat

com ha fet. Es veu que els ulls radiants de la bonica Maria l'han encisat de cos i ànima.

Són dimonis les noies! Però no tampoc uns sants els nois! No femim raó?

En el número vinent publicarem el retrat de la «Miss» i la seva Cort d'Honor, entre altres cosetes que plauran a totes les damiselles de Salt.

Una parella ben bonica la fan, la simpàtica i riallera Maria Frigolé i el seu estimat Palmiro. Ara només falta una cosa: que es casin aviat. ¿No us agradaria?

La Rosita Torres és una de les noies que més atrau l'atenció de tot el jovent. La seva faç immaculada i el seu esguard encisador, fan que els cors tendres dels jovincells es belluguin per la seva gràcia i per la seva vida.

Oh, que en diu de coses una flor bonica!

—Ara que té les dues filles casades, on anirà, a València amb la gran o a Mallorca amb la petita?

—No ho sé pas encara: perquè el gendre de València vol que vagi a Mallorca i el de Mallorca vol que vagi a València.

—Això se'n diu estimació!

En Subils petit encara no festeja? Au, home, belluga't o si no te prendran la nina dels teus amors! No és veritat, excelsa Teresa?

La bella Rosita del carrer del Convent, una de les noies que més ha fet patir el jovent, està trista i enyorada com un serafi. Es que té el seu promès a França i no el pot veure sinó una vegada cada dos o tres mesos; si mal no recordem.

Pobre Rosita! Tan dolç que és l'amor, quan es vol amb tot el cor!

Al número vinent aquesta secció serà més extensa i interessant que de consuetud.

Agència
PET-O-NET

Libreria Catalunya

Pi Margall 182

Veïnat de Salt
Diaris - Revistes - Novel·les - Figurins - Postals - Paperia - Impresos - Material per a escriptori - Segells de cautxú i rètols esmalt.

TRETS QUE NO MATEN

El nostre primer tret d'avui és aquest: Visca el nou Govern Azaña! Visca la República! Visca Catalunya autònoma!

Els reaccionaris estan que bullen. Això de no haver pogut tombar l'Azaña els té capficats de mala manera. Es que ara veuen que en Lerroux no podrà governar i no els serà possible implantar la seva dictadura. Es allò de Sant Elies, els haguessis guardat quan els tenies.

Primerament la F.A.I. creà un Sindicat. Després un periòdic. Més tard una escola i ara una escola i ara una orquestra. Però una orquestra que no sap res de música, perquè tot el que toca és baix i groller. On és la tal orquestra, ens pregunten? Home, ací la teniu amb els «11 en 1»! Ara que, aquest 1 és la «berra», que com més toca més enreda.

Una crisi plantejada fora del Parlament, calia que tingués l'eixida que ha tingut: la continuació d'Azaña i els seus homes. Això serà una lliçó. I quan temps a venir, Azaña hagi de caure perquè li hagi arribat l'hora, la crisi serà una crisi parlamentària.

La F.A.I. ha tornat aplicar la llei de fugues a Barcelona. I com sempre ha tirat contra honrats treballadors i contra ciutadans innocents. Llegiu, sinó, els diaris d'aquesta setmana i us en convencereu.

Maura, amb el seu manifest, vol llençar els catòlics a la contrarevolució. Allà haurem d'esperar-lo els defensors de la República,

Per a l'Escola catalana, la Llei de Congregacions serà un gran bé. No serà per a l'Escola catalana que és l'única que pot existir a Catalunya si l'educació no ha d'ésser una pura il·lusió. La realitat actual ens mostra la pujança de l'ensenyament públic, que actua segons l'orientació i els preceptes de la legalitat establerta per la República.

Els faistes locals han llençat una proclama, en la qual es vol fer passar com a persona liberal i considerada, aquell individu que es diu Angel Comalada i ens tingué tot el temps de la Dictadura esclavitzats fins a les

dents, fent tot allò que li donava la gana i remenant les cireres de Casa de la Vila, com si fossin cigrons o bé mongetes ensucrades. Ah, com se us veu el llautó, florealistes!

Els nostres monàrquics mai no havien estat tan satisfets com ara que uns als altres ens tirem els plats pel cap. Diuen:—Mentre ells es barallaran, nosaltres anirem triomfant. I tira ruc, que et daran faves!

La ratificació i consolidació de l'esquerrisme, que significa el nou Govern Azaña, ha tingut la força d'exasperar les dretes dites republicanes. Això vol dir que en Lerroux és un valent gamarús. I que ens perdoni el rei de l'obstrucció i del xivarri.

Heus-ne ací una de ben fresca que no sabíem. Ara resulta que els ceguets que venen romanços per Barcelona, han posat en vigor una cançoneta, la qual ja totes les minyones i mainada se la saben de memòria. Si mal no recordem, comença així:

Diu que la senyora F. A. I. n'està patint un fort desmai. (Ai, ai, ai...!)
Diu que la senyora F. A. I. se'n va al carai.

Compreu cada dia *L'Opinió*. I cada setmana *La Campana*, *Justícia Social*, *La Rambla*. Són els periòdics que millor poden orientar-vos!

La «famosa» secció «Se rumorea» del *T. B. O.* està confeccionada per 11 cervells que, remenat i escollit, tot plegat arriben a fer 1. Ja veieu, doncs, si es tracta de ben poca matèria. Res, és allò que diu l'adagi: «A tots els savis els agrada fer el burro i a tots els burros els agrada fer el savi». I no us enfadeu, sentiu, macos? Ja us comprarem us «garric-garrac» perquè estigüeu contents. Au, ara a fer non-nonetes.

Quan arribi la «repartidora», ja cal que es preparin els angellets de *L'amic del poble*, perquè això de fer tanta campanya contra els comunistes i contra els soviets, un dia o altre l'hauran de pagar. A fe de Déu que si mai arribés el cas, no seríem pas nosaltres els darrers de fer córrer el fuet. Els voldríem fer saltar i fugir com una poltra. Encara que no siguem comuneros. No veieu que són una família que ni tan sols respecten els morts,

Ara sí que l'Alcalde de la Dictadura, senyor Angel Comalada, és pot tenir per orgullós; fins els faistes el defensen i l'alaben. Segurament que de tanta joia que li haurà produït el sermó del jesuïta del Floreal, es limitarà a fer un viatge de vuit dies a Madrid i un altre de quinze a Roma. Però aquesta vegada sense pagar la caixa de l'Ajuntament.

Es veu que el general Mis cada dia té més por, perquè cada setmana augmenta la seva tropa. Primer anava a la batalla tot sol, després varen ésser quatre, més tard cinc i ara ja són onze. I qui ens assegura que quan hagi sortit aquest número ja siguin una vintena. Ara que, no passaran de vint-i-cinc, puix que en la Caserna no hi més que aquest petit nombre de soldats, o bé de valents que estiguin disposats a esbatussar-se contra el primer moro que els planti cara.

Es un viu aquest general que mai no ha guanyat una sola guerra.

Ens plau de fer remarcar que el nostre Centre Republicà cada dia augmenta de socis i de clientela. Es veu que els obrers ja comencen a donar-se compte que el què convé en el poble és pau i harmonia i no una lluita eterna, com la que preconitzen els elements de la F. A. I.

«El poble de Salt» és el periòdic de tots els obrers i de tots els saltencs. Perquè el fan obrers que malden pel triomf dels obrers. Compreu, doncs, «El poble de Salt»

Nosaltres tenim fe en els destins del treball, perquè creiem en el triomf pròxim de la consciència damunt la concupiscència. Perquè estem segurs que els treballadors ja no tornaran al «farniente» moral remot, ni cauran ja més en les teles subtils dels hàbils caçadors d'ocells incautes. Perquè creiem en la fina sensibilitat i en l'afany d'alliberament dels proletaris. Perquè volem creure en les virtuts allisonades de l'exemple i ens sembla que el que ens ofereixen els països feixistitzats és prou frapant i eloqüent. Perquè sentim en la nostra sang i en l'aire que respirem el nou anhel de les multituds inquietes i un pressentiment joïós ens alerta, anunciant-nos l'hora venturosa de la comprensió i de la unió efectiva. Perquè sabem que l'allau inquieta i àvida dels cors generosament ofrenats a la causa redemptora no és deturará fins que assoleixi aquelles fites avançades que tots cobegem, com una etapa previsòria vers noves i més perfectes formes de convivència.

Perquè creiem i esperem en el miracle humà que tots i cadascú de nosaltres podem fer brollar dels esperits forts. Perquè tenim una fe orba en l'infantament definitiu de la fraternitat proletària. Perquè creiem i tenim fe en nosaltres.

EL TIRADOR

Correspondència

Ll. S. i B.—Avui va un article i el número vinent anirà l'altre.

Un soci.—Es publica.

A. C.—Idem.

Un que ho sap.—Per avui deixem de publicar la continuació del vostre escrit. Tampoc no publiquem, com poden veure, el que ens haveu lliurat aquesta setmana. Procureu trobar el nostre director, que desitja parlar-vos.

Lluís.—Avui va tot plegat.

Joan Serramitjana (Bonmatí).—Esteu inscrit a la llista dels subscriptors i rebreu «El poble de Salt» amb la major puntualitat.

Josep Mascort (Vilanna).—El marxeu us diem. A reveure!

D. P. (Girona).—Es molt dolent el vostre escrit. Per això no el publiquem.

Carme R. i I.—Van les pedretes.

R. d'Olesa.—Es publica el vostre tret.

Corresponsal (Bescanó).—Com que no perd actualitat, el vostre comentari anirà al número vinent. No oblideu que hi ha coses de més interès a tractar.

A. Puig.—Tenim excés d'original i no pot anar en aquest número.

LA REDACCIÓ

Imp. Salomó Marqués-Girona

Guillem Viñas i Escuder

Us posa en coneixament
de l'obertura de la seva
farmàcia a

(Junt al Veïnat) Sta. Eugènia de Ter